

ΓΙΑΤΙ

να μὴ γίνοντο οἱ ἐκλογές· μαζί μὲ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες· Τόσο τὸ καλὺτερον μάλιστα, ἀφοῦ ἔτσι θὰ μπορούσαμε νὰ παρουσιάσουμε στοὺς ξένους ἕνα γλέντι καθαρὰ Ῥωμαϊκόν, ἃ θέλετε ἀκόμα κ' ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν Ἑθνικὴν μας ζωὴν, ἀφοῦ ἴσαμε σήμερον μόνον τίς ἐκλογές μας καλλιεργήσαμε μ' ἐπιμέλεια καὶ μόνον γι' αὐτὲς μπορούμε νὰ καμαρώνουμε.

Νὰ κρατήσουμε τὴν προγονικὴν παράδοσιν μὰ νὰν τῆς δώσουμε καὶ τὴ δική μας χρωματῖα. Πάντα περισσότερο θὰ φιγουράρουμε τοὺς ξένους μεθαύριο ἂν τὸ ἀρχαῖον Πένταθλον τοὺς τὸ παρουσιάσουμε στὸ Στάδιο Ἐξαθλον, χώνοντας σ' αὐτὸ καὶ τὴν ἐκλογικὴν πάλην.

Οὔτε μπροστὰ λοιπόν, οὔτε ὕστερ' ἀπὸ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες οἱ ἐκλογές, ἀλλὰ μαζί. Αὐτὸ ὑπαγόρευε ὁ ἐθνικὸς μας ἐγώτισμός.

ΟΙ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ

πολεμήσανε παλληκαρῆσια μέσα στὴ Βουλὴ, καί... μὲ σκέδιο. Κ' ἔτσι ἱκανοποιηθήκανε γιὰ τὸν πόλεμον τοῦ '97 ποὺ τοὺς τὸν καταλογίζουσε οἱ κακόγλωσσοι πὼς τὸν κάνανε δίχως σκέδιο.

Ἄμυνα μιὰ φορὰ κι αὐτὴ, κι ἄμυνα πρώτης σειράς, μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς νεώτερης πολέμου καὶ τέχνης. Κρίμα μοναχὰ ποὺ στὴ μάχη τῆς Δευτέρας δὲν παρευρεθήκανε καὶ οἱ πολεμικοὶ ἀνταποκριτὲς τοῦ ξένου τύπου. Θὰ θαμάζανε τοὺς καπετάνιους μας καὶ θὰ γράφανε κανένα καλὸ λόγο γι' αὐτοὺς, ἀφοῦ στὸ '97 μᾶς κατακοροϊδεύανε.

Τὸ εἶπαν καὶ οἱ ἴδιοι, οἱ ἀξιωματικοὶ μας μαθίς, μὲ τοὺς πηχιάρικους λόγους τους, πὼς ἢ στὸν πόλεμον κερδίσει κανεὶς τὰ γαλόνια του ἢ στὴ Βουλὴ τὸ ἴδιο κάνει. Τώρα τίποτ' ἄλλο δὲ μένει παρὰ νὰρθεῖ στὰ πράματα ὁ Ράλλης νὰ προβιάσει καὶ νὰ παρασημοφορήσει ὅσους ἀντραγαθήσανε στὴ μάχη τῆς Δευτέρας.

Οἱ κ.κ. Δεγλερές καὶ Κηρίκος σίγουρον τὸν ἔχουνε τὸν προβιάσμο. Αὐτοῦ καταντήσαμε.

λείπανε παράδες ἀπ' τὰ χέρια. Δίχως ἔγνοια γιὰ κανένα, ζοῦσε στὴν ἡσυχία του δίνοντας ἀπὸ καμιά φορὰ δρμήνιες, ποὺ πάντα ἀκολουθοῦσαν.

Ἡ ζωὴ του εἴτανε ἀννὴ, ἔπινε πολὺ λίγο, μὰ εἶχε μανία γιὰ τὸ τραγοῦδι.

Μ' ἄλλα λόγια αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἴταν μυστήριο. Φαίνονταν νὰ κλεῖνῃ μέσα του μιὰ γιγάντια δύναμη, μὰ ἔμεινε σὲ μιὰν ἀπόλυτη ἡσυχία, γιὰτὶ κάποιον κρυφὸ προαίσθημα τοῦλεγε πὼς ἂν δὲ τὴν ἐσυκρατοῦσε, αὐτὴ ἡ δύναμις μπορούσε νὰ συνεπάρῃ ὅ,τι ἔβρισκε, ἴσως ἀκόμα καὶ κτεῖνον ποὺ τὴν κατέχει.

Θὰ τὸ ἤξερε ἀπὸ πείρα αὐτὸ, λογιᾶζω. Μὰ κτεῖνον ποὺ μούκανε τὴν μεγαλύτερη ἐντύπωση, εἶναι ἡ τρυφεράδα τῆς ψυχῆς του, πὼς ἐνώνουνταν τόσο μὲ τὴ φυσικὴ του σκληρότη. Ποτὲ μου δὲν ἀπάντησα παρόμοιαν ἀντίθεση.

Μὰ ἄς γυρίσουμε στὴ στιγμὴ ὅπου ὁ ἀργολάβος στέκεται στὴ μέση τῆς κάμαρας. Ἐκλείσει λιγάκι τὰ μάτια κι' ἀρχίνησε τὸ τραγοῦδι μὲ φωνὴ τοῦ λάρυγγα, ποὺ δὲν εἴτανε δυσάρεστη, μῶλο ποὺ δὲν εἴταν καὶ πολὺ καθάρια. Ἐπαίξε στὰ χέρια του τὸ ὄργανον ὅπως στριφογυρίζει κανεὶς ἀπόλες τίς μερὶς ἕνα ὁμορφὸ διαμάντι στὸν ἥλιον· πότε ἄκουγες ἀνάλαφρες καὶ ψιλὲς νότες, σὰ σταλαγματιὰς καθάρου νεροῦ· βροχὴ πέφτανε κοπαδιαστὰ οἱ ἀστραφε-

ΤΟ ΠΑΡΑΜΙΛΗΤΟ

Παραμιλάει ἡ ἄρρωστη
Ποῦ δέρμη τήνε ψαίνει
Καὶ λέει, πὼς ἄλλον ἀγαπᾷ
Ἡ ἀρραβωνιασμένη.

Κι ὁ νιὸς ποῦ ὥς τώρα δέχνονταν
Κι ὄλο παρακαλοῦσε
Γιὰ τὴν ὕγιάν τῆς ὁμορφῆς
Ποῦ ταῖρι του ἐποθοῦσε,

Νιώθει μαχαῖρι στὴν καρδιά
Κ' ἡ ζήλια του εἶναι τόση,
Ποῦ λέει καὶ μὲ τὸ χέρι του
Νὰ τήνε θανατώσῃ.

ΒΑΡΑΕΝΤΗΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΟΛΙΒΟΥ

(Μιτυλήνης).

Ε'.

Μιὰ φορὰ εἴταν ἕνα παλληκάρι κ' ἤθελε νὰ πάρῃ μιὰ γυναῖκα ποῦ νὰ μὴν τὴν ἔχῃ δεῖ κανεὶς, οὔτε νὰ τὴν ἀγγίξῃ. Ἐπῆρε λοιπὸν μιὰ μικρὴ κοπελλούδα κ' ἔκαμε ἕνα παλάτι καὶ τὴν ἔβαλε μέσα, καὶ τὴν ἀνάθρεψε μοναχὸς του. Ὑστερα τὴ στεφανώθηκε, καὶ ζοῦσαν κομᾶτι καιρὸ πολὺ ὁμορφα. Μιὰ μέρα παγαίνει μιὰ γριὰ καὶ τῆς λέγει· Ὁ κόρη μ', δὲν εἶναι κρῖμα ἔτσι ὁμορφὴ ποῦ εἶσαι νὰ κάθῃσαι κλεισμένη νὰ μὴ βλέπῃς κόσμον οὔτε νὰ σὲ βλέπῃ κανεὶς; Ἐδῶ ἀντικρὺ στὸ δικό σας παλάτι εἶναι ἄλλο ἕν κ' ἔχει μέσα ἕνα βασιλόπαιδον ποῦ δὲν εἶναι ἡ ὁμορφιά του πούβετα, καὶ θέλει πολὺ νὰ σὲ δῇ, ποῦ ἔκουσε γιὰ τὴ μορφὴ σου. Ἐβγα, καημένη, νὰ σὲ δῇ. Πὼς νὰ βγῶ, λέγει ἡ κοπέλλα, ποῦ δὲν ἔχει ἀπὸ κεῖ παναθύρι, κι ὁ ἀντρας μου δὲν ἀφίνει νὰ μὲ δῇ κανεὶς. Ἐγὼ, κόρη μ', λέγει ἡ γριὰ, νὰ σὲ πῶ τί νὰ κάνῃς. Ἀπ' τὸ δικό σου τὸ παλάτι ὡς τὸ δικό του ν' ἀνοίξουμε ἕνα λαγοῦμι νὰ μπαίνῃς μέσα καὶ

νὰ βγαίνῃς ἴσια μέσα στὸν ὄντα του. Καλὰ λέγει, εἶπε ἡ κοπέλλα. Πιάνουν λοιπὸν μαστόροι, κάνουν τὸ λαγοῦμι κρυφὰ ἀπ' τὸν ἄντρα τῆς, ἔμπαινε αὐτὴ μέσα, ἐπήγαγε στοῦ παλληκαριοῦ τὸν ὄντα, ἵτῃν ἔβλεπε αὐτὸς καὶ θαμάζε τὴ μορφὴ τῆς. Ἀγάλια γάλια τῆσιαζαν μαζί, καὶ συμφωνῶσαν νὰ στεφανωθοῦν καὶ νὰ φύγουν ἀπ' τὴ χώρα ἐκεῖνη. Ἀρχισε λοιπὸν ὁ γάμος, κ' ἡ νύφη ἐπήγαγε ἀπ' τὸ λαγοῦμι τίς ὥρες ποῦ ἔλειπε ὁ ἄντρας τῆς, καὶ καθίζε στὸ νυφοστόλι. Καὶ τὴν ὥρα ποῦ ἤξερε πὼς θὰ πάγῃ ὁ ἄντρας τῆς στὸ παλάτι, ἔφευγε καὶ βρισκόνταν στὸ παλάτι μέσα. Μιὰ μέρα ἔκουσε ὁ ἀντρας τῆς πὼς παντρεύεται ὁ γείτονας του τὸ βασιλόπαιδον, κ' εἶπε· Ἀς πάγῶ κ' ἐγὼ νὰ δῶ. Σηκώνεται, πηγαίνει, καὶ βλέπει τὴ νύφη μ' ἀπορία. Ἐπειτα τρέχει ξοπίσω στὸ παλάτι νὰ δῇ, εἶναι ἡ γυναῖκα του; Βλέπει αὐτὴ στὸ τόπο καθισμένη· γυρίζει τότε καὶ τῆς λέγει:

Σανταρόζα, Σανταρόζα,
Σὰν τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα,
Σὰν τὸ κόκκινόν σου χεῖλι,
Παίρνει ὁ βασιλὸς γυναῖκα.

Αὐτὴ δὲ μιᾶ. Πάλι πηγαίνει αὐτὸς στὸ γάμον, βλέπει τὴ νύφη, πηγαίνει στὸ δικό του παλάτι, τῆς λέγει τὰ ἴδια, αὐτὴ δὲ μιᾶ. Σὰν τέλειωσε ὁ γάμος ἐπῆρε ὁ γαμπρὸς τὴ νύφη κ' ἔφευγαν μὲ τὸν ἀραμπῆ. Τοὺς κατεβόδωνε ὁ κόσμος, τοὺς κατεβόδωνε κι αὐτὸς μαζί, χωρὶς νὰ ξερῇ πὼς ἡ νύφη εἴταν ἡ γυναῖκα του. Σὰν πῆγε στὸ παλάτι κ' εἶδε πὼς ἔλειπε ἡ γυναῖκα του, τότε τὰ κατὰλαξε κ' ἔκλαιγε καὶ δέχνονταν καὶ μετάνοιωνε ποῦ τὴν εἶχε κλεισμένη ὅσο ποῦ μαύρισε τὸ ματι τῆς καὶ τοῦ τᾶφτιαξε ὅλα κτεῖνα.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

(Στὸν κ. Μυστικοζιὴν ποῦ ἀνακάλυψε τὸ
«Μυστικὸ τῆς Ζωῆς»).

Πόλος, Ζωὴ καὶ Θάνατος,
καὶ Δογικὴ καὶ Τρελλὰ
κι ἀπὸ τὸν Πόλο ἔρχομαι
καὶ στὴν κορφὴ κανέλλα.

Γ. ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΔΗΣ

ρὲς καὶ λεπτὲς μελωδίες, καὶ οἱ μεγάλωπρες νότες τοῦ ὄργανου. Κατόπι σταματοῦσε καὶ ὕστερ' ἀπὸ μικρὲς πάουσες, ποῦ μάλιστα τοῦδιναν καιρὸ νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοή του, ξανάρχιζε μὲ τόση γοργότη ποῦ τὴν ψυχὴ σου τὴν ἔχανες.

Ἐκανε ντιλετάντη θὰ τὸν συνέπαιρνε μιὰ τέτοια φωνή, μὰ ἕνας Γερμανὸς θὰ τὴν ἔβρισκε ἀνυπόφερτη.

Ἐῖτανε τενόρος ἀλαφρὸς, ἕνας *tenore di gracia* ρούσσικης. Χρωμάτιζε τόσο πολὺ καὶ τὴν ἐστόλιζε μὲ τόση τρελλὰ γκρουπέττα τὴ ρομάντσα, ποῦ τοῦ κάκου πάσκιζα νὰ καταλάβω τί λέει· ξεχώρισα ὁμῶς αὐτοὺς τοὺς στίχους:

Μιὰν ἔκρη γῆς θὰ νὰ δουλέψω
Γιὰ τὴν ἀγάπην μας, πουλί μου,
Καὶ λουλουδάκια θὰ φυτέψω
Γιὰ τὰ μαλλάνια σου, πουλί μου.

Ὁ ἀργολάβος ἤξερε καλὰ πὼς εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἀνθρώπους ποῦ ξέρουνε, καὶ γιὰ τοῦτο ἔβαν ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ συγκινήσῃ τὸ ἀκροατήριον. Καὶ τὸ πέτυχε τέλεια ὄντας, σὲ μιὰ σάλα ψηλὴ, ἀνέβηκε ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ βαρύτονου στὴ φωνὴ τοῦ τενόρου. Ὁ Ντίκνης-Ἀφέντης καὶ ὁ Ὀμπάλτωνης δὲν μπόρεσαν νὰ κρατηθοῦν καὶ ξεφώνησαν μὲ θαυμασμό.

— Ἀίντε! ἀκόμα ὑψηλότερα, παλληκαρὸ μου δὸς του!

Ὁ Νικόλας καθισμένος μπρὸς στὴν μπρυγκά του, κουνούσε τὸ κεφάλι του μὲ τρόπο φχαριστημένου ἀνθρώπου. Ὁ Ὀμπάλτωνης βᾶσταγε τὸ χρονοὶ κι' ἐκουνούσε νανουριστὰ τοὺς ὤμους του.

Ἐσθαρεμένος ὁ βιρτουόζος ἔβγαλ' ἕνα κυματίσμα, σπαρμένο μὲ τρελλὰ, λαρυγγισμούς. Ἐῖταν ἕνας καταρράχτης ἀπὸ διαμαντένιους ἤχους ὅσο μὲ τὴ στιγμὴ ποῦ ἐξαντλημένος, ἔριξε τὸ κεφάλι πίσω βγάζοντας μιὰ στερεὴ φωνή. Ὅλο τὸ ἀκροατήριον ἀποκρίθηκε μὲ χεροκροτήματα, συνεπαρμένο. Ὁ Ὀμπάλτωνης χούμψε στὸ λαιμὸ του καὶ τὰ μακροῦλὰ κοκκαλιάρικα μπράτσα του τότε περικυλώσανε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πνίξουνε τὸν τραγουδιστὰ. Τὰ χοντρόμουτρα τοῦ Νικόλα σκεπάστηκαν ἀπὸ μιὰ παλληκαριοῦ κοκκινάδα καὶ ὁ Γιάκας ἔσκουζεν ὡσὰν τρελλός.

— Ἀ! Ὁ παλληκαρὸς! Τραγοῦδι μιὰ φορὰ!
Ὁ γείτονας μου, ὁ κουρελιάρης χωριάτης, χτύπησε τὸ τραπέζι μὲ τὴ γροθιά του λέγοντας:

— Μωρ' τραγοῦδι π' ἀνάθεμα τὸ γονιὸ του!
Κι' ἔφτυσε καταγῆς.

— Πὼς μᾶς καλοκάριδες, ἔσκουζε πάντα ὁ Ὀμπάλτωνης, χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἀκόμα λεύτερον τὸν